

Værd at vente på

Hvorfor kunne jeg ikke blive døbt nu?

Jessica Larsen

Baseret på en sand historie

»At være døbt som Jesus var ... er lige netop det, jeg vil« (Flere børnesange, s. 10).

I dag skal vi lære en ny sang,«
»I sagde søster Reid. »Den hedder »Dåb«. I skal lukke jeres øjne og lytte til musikken.«

Jeg lukkede mine øjne og slappede af i stolen. Pianisten begyndte at spille en melodi, som lød blød og flydende ligesom rindende vand. Så begyndte søster Reid at synge: *»Jesus kom til Jordanfloden for at blive døbt engang. Han blev sænket ned under vandet af Johannes Døberen.«*

Jeg kunne mærke, at der løb en tåre ned ad min kind. Jeg prøvede at tørre den væk, inden mor fik øje på den, men det var for sent. Mor var primarypræsident, og hun så altid alting. Hun så på mig og smilede lidt trist. Hun vidste, hvorfor jeg græd.

Efter kirke nynnede min lillesøster, Julie, sangen hele vejen hjem. Jeg var stille.

»Vil du farve med mig?«, spurgte Julie, da vi kom hjem.

Jeg rystede på hovedet. »Måske senere. Jeg skal ordne noget først.«

Jeg gik ind til far i stuen. Han sad i sin yndlingsstol med en bog i skødet. Han kunne godt lide at læse, mens Julie, mor og jeg var i kirke.

Jeg tog en dyb indånding. »Far?« sagde jeg. »Må jeg blive døbt?«

Faren lukkede sin bog og sagde, jeg skulle sætte mig ved siden af ham.

»Åh, Sadie. Det har vi jo talt om. Mit svar er stadig nej,« sagde han.

»Men jeg vil så gerne!«, sagde jeg. »Jeg blev otte for nogle måneder siden, og jeg har tænkt meget over det. Jeg ved, at Kirken er sand, og jo længere jeg venter, jo mere ved jeg, at jeg vil døbes.«

Far rystede på hovedet. »Jeg synes stadig, at du er for ung til at træffe så stor en beslutning. Men du ved, jeg elsker dig.«

»Det ved jeg,« sagde jeg. Jeg vidste, at far ville mig det bedste. Han troede bare ikke, at jeg var klar til at træffe det valg.

Jeg løb op på mit værelse og bøjede mit hoved. Jeg bad mere inderligt, end jeg nogensinde havde gjort før. »Kære himmelske Fader, jeg vil virkelig gerne døbes. Hjælp min far til at forstå det.«

Først skete der ikke noget, men jeg blev på mine knæ. Jeg kunne høre sangen »Dåb« for mig. Efter et stykke tid var jeg ikke så ked af det mere. I stedet følte jeg fred. Jeg begyndte at tænke på alle de ting, jeg kunne gøre, selvom jeg ikke kunne blive døbt endnu.

Jeg kunne bede og komme i Primary. Jeg kunne være et eksempel for Julie, og jeg kunne måske bede mor om at faste for mig i næste uge.

Følelsen af fred blev hos mig, mens jeg løb ned for at spise. Jeg vidste ikke hvornår, men en dag ville jeg blive døbt. Og det var værd at vente på.

Seks måneder senere og to dage inden Sadie blev 9 år, gav hendes far lov til, at hun blev døbt. ■

Forfatteren bor i Texas i USA.

HVIS I ER NØDT TIL AT VENDE

- Lær så meget, I kan om evangeliet.
- Tag med til dåbsmøderne og se frem til, at det bliver jeres tur.
- Bed om en præstedømmevelsignelse, når I har brug for en.
- Husk, at vor himmelske Fader og Jesus elsker jer og lytter til jeres bønner.